

Список використаних джерел:

1. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // Economic annals-XXI, 2017. – №165 (5-6). – P. 80–83.
2. Статистичний збірник «Наукова та інноваційна діяльність в Україні» // відповідальний за випуск О. О. Кармазіна. – К.: Держстат, 2014. – 314 с.
3. Инновационное развитие: экономика, интеллектуальные ресурсы, управление знаниями / под ред. Б. З. Мильнера. – М.: ИНФРА-М, 2013. – 624 с.
4. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році: Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К.: НІСД, 2013. – 576 с.
5. Собкевич О. В. Развитие промышленного потенциала Украины в процессе послекризисового відновлення / О. В. Собкевич, А. І. Сухоруков, В. Г. Савенко [та ін.]; за заг. ред. Я. А. Жаліла. – К.: НІСД, 2010. – 48 с.
6. Колісник В. О. Перспективи розвитку інвестиційної діяльності в Україні/ В.О. Колісник, І. В. Тімар // Матеріали XIII міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених «Наукові дослідження у Східній Європі». Т. 1. – Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2017. – С. 117–120.
7. Гринько Т. В. Теоретико-методологические основы адаптивного инновационного развития / Т. В. Гринько// Экономика промышленности. Институт экономики промышленности НАН Украины. – 2011. – №2-3 (54-55).

Шкарупа А. К.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА УПРАВЛІННЯ
ЛЮДСЬКИМИ РЕСУРСАМИ**

Головним чином, соціально-економічний розвиток може бути направлений на градацію соціальних, політичних норм та технологій, що використовуються в роботі з метою підвищення добробуту зацікавлених сторін. Така політика допомагає країнам та компаніям розвивати стиль життя зацікавлених сторін. Вони мають можливість освітньої підтримки, розвитку доходів, підвищення кваліфікації працівників та створення більш реальної зайнятості. Такі модулі розвитку поділяються на два різних соціально-економічних сегменти.

Економічний розвиток означає зростання економічного процвітання країни або районів. Жителі таких країн, як США, Велика Британія, Китай, Індія, Австралія та багато інших розвинених і країн, що розвиваються розглядають економічне зростання як одну з основних обов'язків. Фінансовий ріст та паритет купівельної спроможності розглядаються як основні показники економічного розвитку. Країни використовують такі параметри, як валовий внутрішній продукт, реальний національний дохід і дохід на душу населення, щоб судити про економічні можливості цих народів. Економічний розвиток означає поглиблення можливостей країни.

Такий процес розвитку використовується націями з метою поліпшення економічного, політичного та соціального блага резидентів та інших залучених народів.

Валовий внутрішній продукт (ВВП) є показником контрастності національного доходу та виробничих витрат у межах однієї конкретної компанії. Такий індекс в основному є популярним показником економіки країни. ВВП в основному відображає загальну вартість товарів та послуг у межах країни на рік. Валовий внутрішній дохід подібний до ВВП відповідно до їх функціональності.

Національний дохід – це загальний дохід, який отримують резиденти будь-якої конкретної компанії. Генерація доходів охоплює праці та капітальні вкладення, що здійснюються всередині країни. Загальний дохід включає заробітну плату працівників, прибуток від місцевих компаній, проценти боргу та інвестиції, орендні ставки національних позицій та пенсійні виплати. В основному національний дохід країни контрастується на один рік чи шість місяців.

Доходи на душу населення: у цьому розрахунку індексу весь національний дохід ділиться на населення країни. Така статистика буде допомагати фірмам та урядам в плані розробки цінових стратегій та маркетингового каналу відповідно до купівельної спроможності. Цей індекс окреслює одержання доходу окремих осіб або на душу населення.

Отже, соціально-економічний розвиток та управління людськими ресурсами тісно пов'язані. Корпоративна соціальна відповідальність (КСВ) та залучення працівників є основними стратегіями соціально-економічного розвитку фірм. Головним чином менеджери з персоналу несуть відповідальність за підвищення мотивації та добробуту працівників або зацікавлених сторін фірм. Ієрархія моделей потреб Маслоу використовується як ключові фактори, що стимулюють працівників працювати краще. Стратегія соціально-економічного розвитку є одним з основних аспектів управління людськими ресурсами. Керівництво повинно визначити сфери розвитку та скласти належні плани для мотивації працівників, що опосередковано веде до підвищення продуктивності та соціальної відповідальності. Стратегія соціально-економічного розвитку передбачає створення робочих місць з тим, щоб рівень зайнятості зростав разом із особистими економічними умовами. Відтепер розвиток людських ресурсів збагатить національний рівень ВВП в країнах, що розвиваються.

Список використаних джерел:

1. Барановська Т. І. Управління кадровим потенціалом промислових підприємств / Т. І. Барановська // Науковий вісник НАУ. – 2003. – № 7–8. – С. 50–52.

2. Бісвас П. Ч. Управління персоналом на іноземних підприємства в Україні / П. Ч. Бісвас // Маркетинг в Україні. – 2008. – № 3. – С. 36–39.
3. Тянікова К. П. Соціально-економічна сутність кадрової політики підприємства / К. П. Тянікова, С. В. Березюк // Економічні проблеми розвитку аграрного виробництва в регіоні. – 2010. – Вип. 6. – С. 78–82.
4. Давидович І. Є. Управління витратами / І. Є. Давидович. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 320 с.
5. Галушко В. П. Сучасні методи навчання в системі підготовки керівних кадрів / В. П. Галушко, І. А. Міщенко // Міжнародний збірник наукових праць. – 2007. – № 1 (13). – С. 6–12.

Д. т. н. Яковенко О. Г., Келембет В. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

В економіці України фінансовий ринок має відчутні відмінності від фінансових ринків інших країн. Основною особливістю функціонування цього ринку є те, що домінуючу роль на ньому грають комерційні банки.

В цілому у кожному секторі економіки є деякі проблеми його розвитку, тому актуальність даної теми полягає в тому, що вона дозволяє розібратися з проблемою розвитку комерційних банків як складової фінансової банківської системи України та її економічного зростання.

В даний час в діяльності комерційних банків України існують серйозні проблеми. Це пов'язано з причинами фінансового неблагополуччя в банківській системі, яка залежить від загального стану економіки держави, а також від нестачі необхідного досвіду і підготовлених кадрів для роботи банків в умовах ринкових перетворень [1].

На офіційному сайті НБУ знайдено основні показники діяльності банків України за 2015–2017 роки, млн. грн. (табл. 1) [2].

Таблиця 1. Основні показники діяльності банків України за 2015-2017 роки, млн. грн.

Назва показника	Станом на			Темп росту, (2017 р./ 2015 р.) %
	01.01.2016	01.01.2017	01.01.2018	
Кількість діючих банків	117	93	82	70,09
з них: з іноземним капіталом	41	38	38	92,68
Активи	1 254 385	1 256 299	1 336 358	106,53
Готівкові кошти та банківські метали	34354	36513	44908	130,72
Капітал	103 713	123 784	163 597	157,74
Зобов'язання банків	1 150 672	1 132 515	1 172 761	101,92